

АБЕ, ИМА НЕЩО...

Религиозното старание на древните гърци обаче отивало още по-далеч. Апостол Павел видял и един жертвеник, който бил посветен „на непознатия бог“. Интересно. Може би атиняните просто се страхували да не изтърват случайно някой бог и после да си имат неприятности. Това е подобно на днешните суеверия. Ние сме съвременни, просветени хора и не вярваме, разбира се, че има дявол, но за всеки случай да чукаем на дърво, че да не би той да чуе и да ни развали работата. Помня, че когато бях малък, имахме такова правило: ако минеш под стълб или ако ти мине котка път – особено пък черна! – трябва три пъти да се завъртиш на пети. Аз вече пораснах и престанах да спазвам това правило. Но много хора цял живот продължават да се въртят около оста си като пумпали. Суеверието ги мъчи като грип, страховете ги сковават. Навсякъде ги дебнат опасности и те прибегват към самолечение – търсят врачки, екстрасенси, магии, различни обреди. Но страховете си ос-

тават. Да вярва човек в нещо, което не знае, не му помага.

Но дори да не робуваме на разни суеверия, има едно много интересно явление, което е всеобщо. Не ви ли се е случвало да говорите с някой човек за нещо духовно и той да каже: „Абе, има нещо.“ Тази фраза се чува много често. Да, човече, наистина има нещо. Дълбоко в човека е заложено знанието, че има Бог. Но човечеството се е отдалечило много от познанието за този Бог и от духовните способности, които човекът е имал в началото. Още по времето на апостол Павел е било така, а в наше време – още повече. Древните цивилизации са имали познания и възможности, които ние отдавна сме изгубили. Ние се развиваме в техниката, специализираме се в много тесни области, но древните хора явно са можели без такава техника да постигнат неща, които за нас са крайно загадъчни. И все пак вътрешното чувство, че „има нещо“, продължава да тлее и в нас. Много интересно е, че всички народи, независимо от религията си, имат едно и също понятие за „Бог“. Те могат да имат някакви свои богове, на които се кланят, и

тези богове си имат конкретните имена. Но във всички езици съществува дума за едно върховно същество, което е създадо света и всичко в него, за Бог, който е Началото и е Господарят на всичко, и който е над техните богове. Явно и древните атиняни са имали това съзнание и същевременно им е било ясно, че те не познават този Бог.

„Този, на когото се кланяте, без да Го знаете, Него ви проповядвам – им казва апостол Павел. – Бог, който е направил света и всичко, което е в него.“

Павел се обръща към това тайнствено вътрешно знание, заложено дълбоко в човешката душа. Но как можем, отвъд това „вътрешно чувство“, да се уверим съзнателно, че това е вярно, че наистина има Бог? Това не е нещо, което може да се докаже – нито пък може да се докаже обратното. По същия начин не можете да докажете, че жена ви ви обича. Има обаче ясни признаци, по които можете да съдите дали тя ви обича, или не. Тези признаци обикновено са доста сигурни, те могат да ви дадат спокойствие и вие да живеете нататък с радост, без постоянно да се измъчвате от съмнения.

ОТПЕЧАТЪЦИ ОТ ПРЪСТИ

Ако светът, който ни заобикаля, е сътворен от един всемогъщ Бог, би трябвало това да си личи. Би трябвало това творение да носи Неговия почерк. Аз съм инженер и съм конструирал много машини, виждал съм и много машини, направени от мои колеги. Те винаги носят характерни белези, по които ясно личи почеркът на конструктора. Нека се вгледаме в света наоколо. Нека си отделим това време, нека се откъснем от забързаното ежедневие, от потоците информация (или дезинформация), които ни заливат. Нека дадем на своя човешки дух свободата да потърси и изследва. Пътят към познаването на Бога е самотен път.

Бродили ли сте някога из Балкана в топла, слънчева есен? Тишината на циганското лято е поразителна. Няма го веселото цвърчене и пърхане на пролетта и лятото. Птичките ги няма – някои са вече отлетели на юг, други са се изпокрили и тихо очакват зимата. Листата са сухи и с тихо потропване, като по клавиши на пиано, падат на земята.